

„Тихото наследство“, пред което е трудно да останеш безразличен

Годината е 2020. Светът е в пандемия, неизвестните са много, а потребността от актуална информация е като спасителен пояс в океана на непознатото. Пролет е, но дните си приличат твърде много, текат извън всякакъв познат ритъм, заради което днес ми е трудно да си спомня кога точно забелязах една дама в долния ъгъл на екрана на телевизора. Въпросната дама се казва Таня Димитрова и е жестоми-мичен преводач, а присъствието ѝ на екран, по време на отразяването на важна информация, е повече от необходимо и е похвално, че най-сетне се случи и в България.

Таня Димитрова | снимка Мира Дерменджиева

Година по-късно, 2021. Отново е пролет, светът все още е в пандемия, неизвестните са по-малко, но животът ни е сериозно променен. Седя в киносалона, за първи път от повече от година, а на екрана е отново познатият женски образ, но този път не в някой от ъглиците. На Таня сега заслужено е отредена главната роля, но няма и как да бъде иначе, защото това е филмът на нейния живот. Филм, разказващ за смелостта, обичта, трудните избори, неочакваните предизвикателства... или просто едно „Тихо наследство“.

Първите кадри от лентата ни срещат не с Таня, а с нейната голяма дъщеря – Катерина. Чаровно младо момиче, израснало около майка си, и по-конкретно около професията на майка си, но все още несигурно дали иска да поеме по нейните стъпки. После следва и срещата със самата Таня

– отдаден терапевт, посветил живота си на това да помага на децата със слухови проблеми. Откриваме я там, където прекарва по-голяма част от деня си – в образователния център „Яника“ (име, съставено от първите срички на Яна и Катя), който тя и съпругът ѝ Димитър са създали, и в

проследи и заснеме именно това – животът и развитието на няколко деца от първите им стъпки в „Яника“, през трудностите, та чак до големите успехи. Петя познава Таня още от ученическите години, възхищава се на отдадеността, която тя влага в работата си с децата и много иска професионалната ѝ история да бъде

разказана, за да достигне до още по-широк кръг от хора. Това, което не предполагат двете приятелки обаче е, че в един момент „Тихо наследство“ ще се превърне във филм не просто за работата на Таня, но и за самата Таня. За нейните воля и вяра. За нейното семейство и силната връзка помежду им.

В хода на снимките, през 2017 г. професионалният път на Таня е

прекъснат, след като ѝ откриват сериозно онкологично заболяване, налагащо бързо и адекватно лечение в чужбина. Въпреки частичното изместване на фокуса обаче, „Тихо наследство“ запазва своя творчески замисъл, не разказва за болестта, а за силата да се бориш с трудностите, в името на бъдещето. Точно както и Петя, и Таня са

Таня, Димитър и дъщерите им – Катерина и Яна | снимка Мира Дерменджиева

който влагат сили, енергия и... сърца. Всекидневно. Кадрите с децата са докосващи. Техните любопитни очи, срещачи грижовния поглед на Таня, са сякаш невербализираният отговор на въпроса „Защо продължаваш да правиш всичко това?“.

Първоначалният замисъл на режисьора Петя Накова е филмът да

искали от самото начало.

Все пак обаче се налага акцентът от работата на Тания бавно да се прехвърли върху нейната по-голяма дъщеря Катерина, която поема главната роля и във филма, и в живота, докато родителите ѝ са в Щатите. На Катя е поверено да опази онова тихо наследство, за което майка ѝ отдадено се грижи, а нейното порастване се случва буквално на екрана, в момента, в който тя трябва да поеме отговорността, както за „Яника“ и децата там, така и грижите за своята по-малка сестра Яна. Да замести изцяло майки си в работата и отчасти у дома, за тогава 20-годишната Катя се оказва най-голямото предизвикателство, с което някога се е сблъсквала, но благодарение на силната си вяра и безценната подкрепа на семейството и приятелите, Катя се справя. Справя се и Тания – излиза победител от неравностойната битка с коварното заболяване.

Кадрите, проследяващи тези моменти, са докосващи и нережисирани. Сякаш току-що извадени от семейния архив и пуснати на домашното видео. И всичко това е обяснимо – просто в разказването на истории като тази от „Тихо наследство“ няма време и място за повторни дубли, а още по-малко пък за много предварителна подготовка, защото в човешкия живот режисирането е трудно. Сцените са пълни с искреност и неподправени емоции, а през всичките 57 минути от филма съзри-

Кадрът от филма „Тихото наследство“

Кадрът от филма „Тихото наследство“

те и надеждата вървят ръка за ръка. Също както и в живота!

Вероятно изявени критици биха направили заключение, че филмът съвсем не е създаден според всички правила на кино изкуството и още

по-вероятно – ще се окажат прави, но именно това, че „Тихо наследство“ не е лишен от емоции, го прави точно толкова добър, колкото е. Въпреки малките несъвършенства или пък – именно заради тях. ♦

ОТ 2008

ДО 2020

ПРОПУСНАЛИ СТЕ БРОЙ? ЕЛЕКТРОННИЯТ ВАРИАНТ ВИ ГО ПРЕДОСТАВЯ!
www.bgklub.cz/rodenglas/